

ПЕРЕДМОВА АВТОРКИ

«Смерть на Нілі» я написала, повернувшись після зими в Єгипті. Перечитуючи твір зараз, я наче повертаюся на пароплав з Асуана до Ваді-Хальфи. На борту тоді було чимало пасажирів, але персонажі, описані в цій книжці, мандрували зі мною в думках, і на тому пароплаві, що курсує Нілом, стали для мене справжнісінькими. У книжці багато персонажів і дуже ретельно розроблений сюжет. Гадаю, головна сцена інтригує та має драматичні перспективи, а три персонажі — Саймон, Ліннет і Жаклін — здаються мені реальними й живими.

Мій друг, Френсіс Л. Салліван, так уподобав цю книжку, що наполягав на її адаптації для сцени, що я зрештою й зробила. Власне, я вважаю цю книжку однією з найкращих моїх «закордонних подорожей», і якщо детективні історії називають «літературою ескапізму» (а чом би й ні!), то читач може втекти до сонячного неба та блакитної води, а також до злочину, не встаючи з крісла.

Агата Крісті

Частина перша

ПЕРСОНАЖІ В ПОРЯДКУ ЇХНЬОЇ ПОЯВИ

I

— Ліннет Ріджвей!

— Так, це *вона!* — сказав містер Барнабі, власник «Трьох корон».

Він штовхнув ліктем свого супутника.

Двоє чоловіків стали, простодушно витріщивши очі й трохи роззявивши роти.

Великий яскраво-червоний «ролс-ройс» саме зупинився перед місцевим поштовим відділенням.

Із нього вискочила дівчина — без капелюшка й у сукні, що здавалася (але лише *здавалася*) простою. То була дівчина з золотистим волоссям і правильними, владними рисами обличчя, дівчина з прекрасною фігурою, дівчина, яку рідко побачиш у Молтон-андер-Вуді.

Швидкими впевненими кроками вона ввійшла в будівлю пошти.

— Це вона! — повторив містер Барнабі й тихим шанобливим голосом додав: — Вона мільйонерка...

Збирається вкласти в це місце тисячі... Тут будуть басейни, італійські парки та бальна зала, а половину будинку знесуть і перебудують...

— Вона привезе в місто гроші, — сказав його друг.

То був худорлявий обшарпаний чоловік із заздрисним і неприязним голосом.

— Так, це чудовий шанс для Молтон-андер-Вуда. Прекрасний шанс, — погодився містер Барнабі. Він ставився до цього більш прихильно, тому додав: — Та й ми всі зі сну стрепенемося.

— Не те що за часів сера Джорджа, — відказав супутник.

— Так, то все ті коняки, — поблажливо відповів містер Барнабі. — Ніколи йому не щастило.

— Скільки він отримав за маєток?

— Я чув, шістдесят тисяч чистими.

Худорлявий аж присвиснув. Містер Барнабі тріумфував далі:

— І кажуть, вона витратить іще шістдесят тисяч, щоб довести все до ладу!

— Чорт! — вигукнув худорлявий. — Звідки в неї стільки грошви?

— Кажуть, з Америки. Її мати була єдиною донькою мільйонера. Як у кіно, еге ж?

Дівчина вийшла з пошти й сіла в машину. Худорлявий не зводив із неї погляду, поки вона не поїхала. Тоді він пробурмотів:

— Як на мене, це неправильно. Гроші й врода — це занадто! Якщо дівчина настільки багата, вона

не має права бути ще й вродливою. А ця красуня...
У неї є все. Це несправедливо...

II

Витяг із колонки світської хроніки «Дейлі Благ»:

Серед відвідувачів ресторану «У тітоньки» я помітив красуню Ліннет Ріджвей. Вона була разом із вельмишановною Джоанною Саутвуд, лордом Віндлзгемом і містером Тобі Брайсом. Міс Ріджвей, як відомо, дочка Меліуша Ріджвея, який був одружений з Анною Гартц. Вона успадкує від свого дідуся Леопольда Гартца величезне багатство. Мила Ліннет — тепер знаменитість, і, подекують, про її заручини оголосять найближчим часом. Лорд Віндлзгем, схоже, дуже épris¹!

III

— Дороженька, я думаю, усе буде надзвичайно казково! — сказала вельмишановна Джоанна Саутвуд.

Вона сиділа в спальні Ліннет Ріджвей у Вудхоллі.

З вікна було гарно видно сади та відкритий простір аж до синьої димки лісів.

— Усе майже досконало, еге ж? — спитала Ліннет.

Вона оперлася руками на підвіконня. Обличчя дівчини, пристрасне й енергійне, світилося радісним передчуттям. Поруч із нею Джоанна Саутвуд виглядала

---

¹ Закоханий (фр.). (Тут і далі прим. пер.)

дещо непоказною — висока худорлява жінка двадцяти семи років з витягнутим розумним обличчям і химерно вискубаними бровами.

— А ти стільки всього встигла за цей час! Багато працювало архітекторів чи кого там?

— Троє.

— І що за люди ті архітектори? Здається, я ніколи з ними не стикалася.

— Дуже милі. Але, як на мене, іноді надто непрактичні.

— Дорогенька, ти швидко з *цим* упораєшся. Ти *сама* практичність.

Джоанна взяла низку перлів з туалетного столика.

— Гадаю, вони справжні. Так, Ліннет?

— Звичайно.

— Я знаю, це «звичайно» для тебе, любя, але не для більшості людей. Їх сприймуть за культивовані¹ чи навіть за біжутерію з «Вулвортса»². Люба, перли справді *неймовірні*, так вишукано підібрані. Мабуть, коштують цілого статку!

— Думаєш, їх носити надто вульгарно?

— Ні, зовсім ні, це ж натуральна краса. Яка їхня вартість?

— Близько п'ятдесяти тисяч.

— Це ж купа грошей! Не боїшся, що перли можуть украсти?

---

¹ Несправжні, вирощені на спеціальних фермах.

² Відомі мережа універмагів.

— Ні, я їх постійно ношу, і, крім того, вони застраховані.

— Ти ж мені дозволиш їх поносити до обіду, чи не так, любонько? Мені аж дух перехоплює!

Ліннет розсміялася.

— Звісно, якщо хочеш.

— Знаєш, Ліннет, я таки тобі заздрю. У тебе є *все*. У двадцять років ти сама собі господиня, при грошах, вродлива, з чудовим здоров'ям. А на додачу *розумна*! Коли тобі стукне двадцять один?

— У червні наступного року. Я організую шикарну вечірку в Лондоні на честь повноліття.

— А потім вийдеш заміж за Чарльза Віндлзгема? Усі ті жахливі писаки-пліткарі вже так цього чекають. А який відданий тобі Чарльз!

Ліннет знизала плечима.

— Не знаю. Я поки не хочу ні за кого заміж.

— Тут ти, любко, маєш рацію! Після шлюбу все зовсім не так, еге ж?

Раптово зателенькав телефон, і Ліннет підійшла до нього.

— Алло? Алло?

Йй відповів дворецький:

— Міс де Бельфор на лінії. Вас з'єднати?

— Бельфор? Так, звичайно, з'єднуй.

У слухавці щось клацнуло й почувся голос — не терплячий, м'який, трохи захеканий:

— Алло, міс Ріджвей? *Ліннет!*

— *Джекі, любя!* Сто років тебе не чула!

— Знаю. Це жахливо. Ліннет, страшенно хочу з тобою зустрітися!

— Любонько, ти не могла б сюди під'їхати? Хочу показати тобі свою нову забаву!

— Це я й хочу зробити.

— Тоді негайно сідай у потяг чи машину.

— Гаразд, я приїду. У старому пошарпаному дво-місному автомобілі. Купила його за п'ятнадцять фунтів. Часом їздить прекрасно, але примхливий. Якщо я не встигну до полуденного чаю, значить, авто капризує. Бувай, солоденька.

Ліннет повісила слухавку й попрямувала до Джоанни.

— Це давня подруга Жаклін де Бельфор. Ми вчилися разом у школі при монастирі в Парижі. Жахливо невезуча особа. Її батько був французьким графом, а мати — американка, з Півдня. Батько втік з якоюсь жінкою, а мати втратила всі свої заощадження під час кризи на Волл-стрит. Джекі залишилася зовсім без грошей. Не знаю, як їй вдається триматися на плаву впродовж останніх двох років.

Джоанна полірувала свої яскраві криваво-червоні нігті, скориставшись подушечкою з набору для манікюру своєї подруги. Потім схилила голову набік, при-скіпливо оцінюючи результат.

— Любко, — протягнула вона, — хіба це не над-то *виснажливо*? Якщо в моїх друзів трапляється якесь нещастя, я *відразу* ж відмовляюся від них! Може, це й безсердечно, але рятує від стількох не-приємностей! Вони постійно хочуть позичити грошей

або відкривають кравецьку майстерню, і тоді треба купувати в них жахливий одяг. Або ж вони розмальовують абажури чи шарфи в техніці батик.

— Тож якщо я втрачу всі гроші, ти наступного дня мене покинеш?

— Так, любя, звісно. У нечесності мене не звинуватиш. Мені подобаються лише успішні люди. І зауваж, такі майже всі, просто багато хто не хоче цього визнати. Вони кажуть, що «більше не можуть терпіти Мері, Емілі чи Памелу. Проблеми зробили її такою озлобленою та своєрідною, бідолашна!».

— Джоанно, ти така жорстока!

— Ні, я просто меркантильна, як і всі.

— Я не меркантильна!

— Зі зрозумілих причин! Тобі не обов'язково бути корисливою, коли приємні американські опікуни середнього віку щокварталу виплачують тобі величезне утримання.

— Але ти помиляєшся щодо Жаклін, — запевнила Ліннет. — Вона не п'явка. Я хотіла допомогти їй, але вона не дозволила. Вона збіса горда.

— Чому ж вона так поспішає тебе побачити? Б'юсь об заклад, їй щось потрібно! Почекай — і побачиш!

— Вона була дуже схвильована, — визнала Ліннет. — Джеккі завжди себе надто накручувала. Яюсь порізала одного ножом.

— Любка, як цікаво!

— Хлопець тоді мучив собаку. Джеккі сказала йому припинити, але він відмовився. Вона відтягнула

й струснула його, але він був набагато сильніший, тому врешті вона витягла ніж і штрикнула його. Розгорівся страшний скандал.

— Можу уявити. Це й слухати страшно!

У кімнату ввійшла покоївка Ліннет. Пробурмотівши слова вибачення, вона витягла з гардероба сукню й вийшла.

— Що це з Марі? — запитала Джоанна. — Вона плакала.

— Бідолашна! Я тобі розказувала, що вона хотіла вийти заміж за чоловіка, який працює в Єгипті. Вона небагато про нього знала, тому я подумала, що краще перевірити, чи все там гаразд. Виявилось, що він одружений і має трьох дітей.

— Ліннет! Скільки ж у тебе ворогів, Ліннет?

— Ворогів? — Ліннет здивовано на неї глянула. Джоанна кивнула й узяла сигарету.

— Ворогів, дорогенька. Ти нестерпно активна. І достобіса добре чиниш правильні речі.

Ліннет розсміялася.

— То й що, у мене взагалі немає ворогів.

IV

Лорд Віндлзгем сидів під кедром і милувався витонченою гармонією Вудхолла. Ніщо не затьмарювало його первісної краси. Нові будівлі й добудови ховалися за рогом. Прекрасний спокійний краєвид купався в променях осіннього сонця. Та попри все Чарльз Віндлзгем бачив не Вудхолл. Натомість пе-

ред очима стояв величавий особняк часів королеви Єлизавети, з просторим парком на похмурому тлі... Його сімейне гніздо, Чарлтонбері. А на фоні замку маячив силует дівчини з золотавим волоссям і пристрасним впевненим обличчям... Ліннет, господиня Чарлтонбері!

Він усе ще мав надію. Її відмова не була остаточна. То радше прозвучало як прохання дати їй трохи часу. Що ж, він міг собі дозволити недовго почекаати...

Усе на диво чудово складалося. Без сумніву, це розважливо — одружитися з багатою дівчиною, але водночас не було потреби примушувати себе переступати через почуття. Він кохав Ліннет. Він би одружився з нею, навіть якби вона не мала й пенні, а не була однією з найбагатших дівчат в Англії. Та, на щастя, вона *була* однією з найбагатших дівчат в Англії...

Його уява малювала найпривабливіші плани на майбутнє. Головуватиме в Роксдейлі, можливо, реставрує західне крило, не матиме потреби пускати чужих мисливців у свої володіння.

Чарльз Віндлзгем задрімав на сонці.

V

О четвертій годині почувся шурхіт гравію, по якому під'їхав невеликий пошарпаний двомісний автомобіль. З нього вийшла маленька струнка дівчина з кучмою темного волосся. Вона збігла східцями й шарпнула дзвоник.

За кілька хвилин її провели в довгу величну вітальню, і схожий на духівника дворецький оголосив похмурим тоном:

— Міс де Бельфор!

— Ліннет!

— Джекі!

Віндлзгем стояв осторонь і співчутливо спостерігав, як це ошаленіле маленьке створіння кинулось у відкриті обійми Ліннет.

— Лорд Віндлзгем — міс де Бельфор, моя найкраща подруга.

«Гарне дитя, — подумав він. — Не надто вродливе, але, без сумніву, привабливе, з темними кучерями й величезними очима». Він пробурмотів кілька люб'язностей і непомітно залишив двох подруг на самоті.

Жаклін відразу накинулася на подругу, і Ліннет згадала, що вона завжди була нестримана.

— Віндлзгем? Віндлзгем? Це *той* чоловік, за якого, як пишуть у газетах, ти виходиш заміж! *Це правда*, Ліннет? Скажи мені!

Ліннет пробурмотіла:

— Можливо.

— Дорогенька, я така рада за тебе! Здається, він милий.

— О, нічого поки не думай. Я ще не визначилася.

— Звичайно! Королеви завжди належно обдумують вибір чоловіка.

— Джекі, не будь смішною.